

H O O F D S T U K 2

In hun pyjama loopt de tweeling naar beneden. In de keuken is er niemand te bekennen. Iris en Pepijn gaan aan tafel zitten en wachten geduldig tot opa of oma komt. Wanneer oma binnenkomt, draaien de kinderen zich tegelijkertijd naar haar om. 'Hoe lang zitten jullie hier al?' vraagt ze lachend.

'Vijf uur ofzo,' bromt Iris. Pepijn schiet in de lach.

'Twee minuten en 43 seconden, oma,' antwoordt hij, terwijl hij op zijn horloge kijkt. Niet veel later zitten ze aan een gedekte ontbijttafel en komt ook opa binnen. De tweeling probeert niet in zijn richting te kijken.

Na het ontbijt wil de tweeling opstaan om naar boven te gaan, maar opa houdt hen tegen. 'Waar gaan jullie naartoe,' vraagt hij, 'toch niet weer tussen mijn spullen rondneuzen?' Iris en Pepijn kijken hem verschrikt aan. 'Nee, opa,' zegt Pepijn vlug. Opa schiet in de lach.

'Je zou jullie gezichten eens moeten zien, angsthazen!' Een voorzichtige glimlach verschijnt op het gezicht van Iris.

‘Zullen we eens gaan kijken wat er in de koffer zit dan?’ vraagt opa. De tweeling knikt enthousiast.

‘Heel graag,’ verzucht Iris.

‘Oké, wacht hier,’ zegt opa. De tweeling gaat op de bank zitten.

Even later komt opa terug de keuken in, met de oude koffer in zijn handen. ‘Dit,’ zegt hij ‘is mijn museumkoffer.’

‘Museumkoffer?’ vraagt Pepijn.

‘Jazeker,’ antwoordt opa. Hij klikt de koffer open. ‘Al deze spullen zouden zo in een museum kunnen liggen. Maar daar liggen ze niet, want ik heb ze verzameld.’ ‘Maar opa, hoe kom jij dan aan al deze dingen?’ vraagt Iris. Opa glimlacht en wrijft over zijn stoppelbaardje. ‘Deze spullen, kinderen, heb ik verzameld toen ik nog jong was. Ik was een echte ontdekkingsreiziger.’ De tweeling kijkt elkaar verbaasd aan. Hun eigen opa. Hún opa Leo, een ontdekkingsreiziger? ‘Al deze spullen,’ gaat opa verder, ‘heb ik verzameld. En achter elk voorwerp zit een ander verhaal.’

‘Ga je ons die vertellen, opa?’ vraagt Pepijn.

‘Ja opa, vertel ons de verhalen!’ roept Iris. Opa doet alsof hij nadenkt.

‘Goed dan,’ zegt hij uiteindelijk. Hij gaat in de grote stoel naast de televisie zitten, tegenover de tweeling. De museumkoffer zet hij naast zich neer. ‘Weet wel,’ waarschuwt hij, ‘dat dit even kan duren. Het zijn lange avontu-

ren.’ Dat vindt de tweeling helemaal niet erg. Ze kunnen niet wachten. Hun eigen opa, een ontdekkingsreiziger! En nu gaat hij ook nog zijn verhalen vertellen! Opa pakt de grote steen uit de koffer. ‘Nou goed,’ zegt hij, ‘eerst het verhaal van de mammoetkies.’